

OSTNÍK

Zpravodaj Klubu kaktusářů v Ostravě, z. s.

Číslo 500.
Ročník 50.
Květen 2021

Z naší činnosti

Vinou koronaviru byla zrušena další naše kaktusářská schůzka (7. 6. 2021). Jak to vypadá, do prázdnin se asi nesetkáme, schůzka, zájezd, výstava, Pobeskydí, vše pro rok 2021 zrušeno. Paní Zima se ještě koncem dubna nechce vzdát své vlády a stále se hlásí občas sněžením a ranními mrazíky. Jestli nám to červenec a srpen nezkaží, tak budeme mít letos vydařenou zimu!

500. číslo Ostníku

První číslo Ostníku vyšlo v roce 1971. Největší zásluhu na vydávání měl MUDr. Vladimír Plesník, který ho psal a vydával v těžké době normalizace, kdy se zase jen tak psát nesmělo. Navíc vše napsat byl problém, nesmělo se chybovat ani přepisovat. Psalo se totiž na tenké blány, které se těžko sháněly a byly registrované. Jen díky vlivným osobnostem Ostník vycházel a každý se snažil svým způsobem při vydávání pomoci. Ani MUDr. Plesník by nikdy netušil, že bude Ostník vycházet 50 let. Právě dnes dostáváte do rukou rozšířené jubilejní číslo 500. Tak si ho užijte.

Nové časy

Přestože se v našem koníčku činnosti neustále opakují, neomrzí se. Naopak se na ně těšíme. Každé jaro se probouzí naše kaktusy k životu po dlouhém spánku, výsevní aparáty povzbuzují semínka ke klíčení, pěstební zařízení se naplňují stále větším množstvím rostlin, se smutkem se loučíme s mumii rostlin, které to přes zimu nedaly, a těšíme se na rozšíření sbírky o nové druhy bez ohledu na to, že už přece nemáme absolutně žádné místo.

Ale přihodilo se nečekané; něco, co bychom před lety zařadily do příběhů sci-fi. Epidemie, neznající hranic. Ozubené soukolí našich činností bylo zasypáno pískem. Koronavirová sabotáž. Co fungovalo jako samozřejmost je nyní zbožným přáním. Už druhý rok bez pravidelného setkávání na schůzkách se snaží dusit naše přátelství. A co hůře a osudově, s některými z přátel se už nesejdeme.

Ti, kteří nemají problém s Internetem a sociálními sítěmi, mohou alespoň takto sdílet své drobné radosti nad rozkvetlými rostlinami, dělit se o starosti se správným pěstováním, předávat zkušenosti ze své praxe těm začínajícím, rozdávat nebo počítat „lajky“ u příspěvků. Ale může toto i jen vzdáleně nahradit osobní setkávání, návštěvy sbírek, rozebírání toho či onoho problému v úzkém kontaktu s přáteli? Teprve nyní pociťujeme, jak nám chybí kaktusářské akce, zájezdy i obyčejné klubové schůzky. Doufejme tedy, že to na podzim konečně zase pořádně rozjedeme. Že přijdou nové časy.

K tomu dodávám, že jednu jistotu máme. Klubový časopis Ostník prošel a prochází i touto krušnou dobou a na začátku každého měsíce, s výjimkou letních prázdnin, se můžeme těšit na jeho nové vydání. A věřte, nevěřte, jeho čísel již bylo vydáno 500. V úvodu zmíněná periodičnost činností v tomto případě nebyla narušena a přejme si, aby tomu tak bylo i nadále.

Pavel Klouda

PATAGONIA

země kondorů

Úvod

ARGENTINA nejsou jen a jen kaktusy, ale i jiné přírodní krásy této země. ARGENTINA leží ve spodní části JIŽNÍ AMERIKY, dělí se zhruba do 24 provincií a jméno země je odvozeno od latinského *Argentín* – stříbro. Z východní strany je omývaná ATLANTICKÝM oceánem, na západní straně se tyčí pohoří ANDY, kterým se táhne hranice se sousedním CHILE. Na severu hraničí se státy BOLIVIE, PARAGUAY, BRAZÍLIE a URUGUAY. Hlavním městem je BUENOS AIRES, mluví se španělsky a měnou je argentinské peso.

lama guanako (*Lama guanicoe*) Cabo Dos Bahias

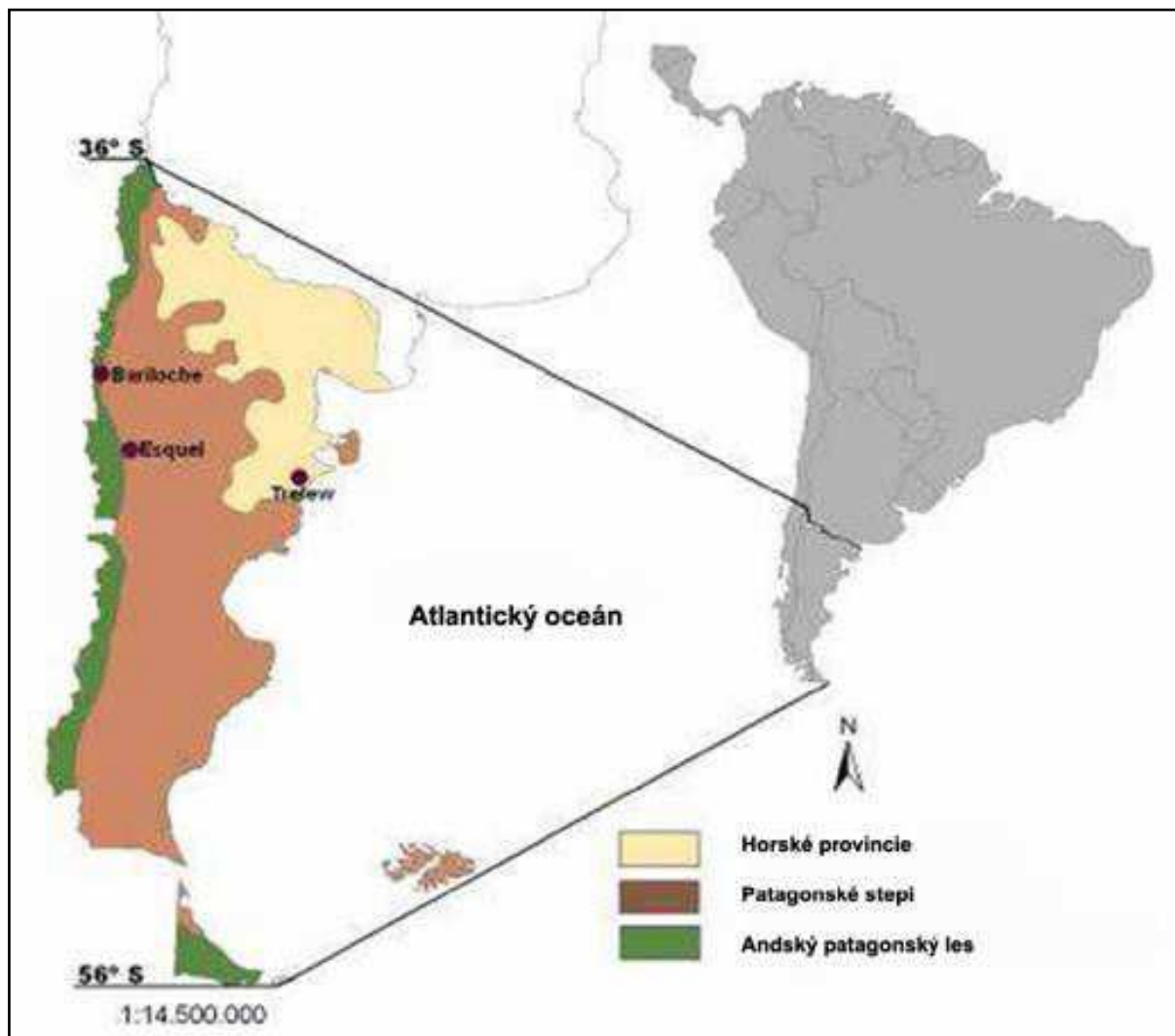
pštros nandu (*Rhea pennata*) Playa Union

lachtan hřivnatý (*Otaria flavescens*), kormorán skalní (*Phalacrocorax magellanicus*) Punta Loma

ARGENTINU lze rozdělit zhruba do tří částí: úrodné pampy v severní polovině země, roviny PATAGONIE táhnoucí se od jižní poloviny až k Ohňové zemi (TIERRA DE FUEGO) a horské masivy AND na západě na hranicích s CHILE. Nejvyšší hora je ACONCAGUA (6960 m n. m.) a největší řeka PARANÁ. Klima je na většině území mírné, je však opačné než u nás. Když je zde zima, v ARGENTINĚ je léto a naopak. Nejznámějším argentinským pilotem formule 1 je Juan Manuel FANGIO, který se v padesátých letech pětkrát stal mistrem světa a v městě BALCARCE má automobilové muzeum. Když se řekne ARGENTINA, slyšíme tango, fotbal a chutnáme steaky.

vegetační oblasti Patagonie

PATAGONIE

Všeobecně je PATAGONIE zeměpisná oblast celé nejjižnější části ARGENTINY a CHILE, zahrnující několik argentinských provincií jako NEUQUÉN, RIO NEGRO, CHUBUT, SANTA CRUZ, TIERRA DEL FUEGO nebo jižní části provincií BUENOS AIRES, LA PAMPA a MENDOZA. Chilskou část zabírá jižní část regionu LOSA LAGOS a regiony AISEN a MAGALLANES. Procestoval jsem PATAGONII, několikrát od severu až na jih. Rostou zde především zástupci rodů *Pterocactus*, *Maihuenia*, *Maihueniopsis* a *Austrocactus*. Projít Patagonii můžeme projít několika způsoby, vše je limitováno délkou najetých kilometrů a časem, který

tomu chce věnovat. Buď vyrazit z hlavního města BUENOS AIRES, postupovat kolem východního pobřeží na jih a zpět na sever kolem AND se zájezdkami do vnitrozemí. Nebo prozkoumat menší oblast a věnovat se důkladnému studiu. Zavrhlí zajíždět do jižní provincie TIERRA DEL FUEGO, kde už žádné kaktusy nerostou. Nejjižnějším místem na pobřeží, které jsme navštívili, bylo město RIO GALLEGOS. Odtud jsme postupovali kolem chilských hranic na druhou stranu pod hory. Fantastický je Národní park LOS GLACIARES, kde se nachází ledovec PERITO MORENO nebo na severním konci parku magická hora FITZ ROY vysoká 3405 m. Téměř 1/4 jeho území je dodnes zaledněna. Park na 4 460 km² představuje unikátní krajinu odedávna formovanou pomocí ledovců, byl založen již v roce 1937.

NP Bosque Petrificado Sarmiento

NP Bosques Petrificados

NP Los Glaciares, ledovec Perito Moreno

Cueva de Las Manos, kaňon Río Pinturas

Embothrium coccineum, Volcan Lanín

lyžařské centrum Caviahue, pod vulkánem Copahue

Po průjezdu provincie BUENOS AIRES se dostáváme do oblasti zvané PATAGONIE a postupujeme na jih kolem východního pobřeží až do provincie SANTA CRUZ. Z druhé strany se na západní straně táhnou od jihu k severu hory ANDY, kolem nichž vede známá cesta zvaná Ruta 40, po které jsme většinou postupovali na sever a občas jsme odbočili na průzkum do hor. V PATAGONII, zvláště v horách se totiž vyskytují rostliny, které nenajdete nikde jinde na světě.

Typická PATAGONIE to jsou rozlehlé pláně s drsnými klimatickými podmínkami, kde široko daleko nikoho nepotkáte, jen se občas objeví farma a neustále fouká silný vítr. PATAGONIE se vyznačuje dlouhou zimou s rychlým přechodem na léto, průměrná teplota v zimě je -2 °C a letní maximální teploty mohou vystoupit až na 40 °C (v níže položené provincii TIERRA DEL FUEGO jen na 30 °C). Teploty mají velké výkyvy mezi dnem a nocí. Andská PATAGONIE je poměrně vlhká, srážky překračují 2000 mm za rok, čím více se přiblížíte k atlantické zóně, tím je srážek méně (jen 200 mm ročně). Vybrali jsme si na cestování období, kdy v ARGENTINĚ je pozdní jaro a léto (listopad až únor), abychom viděli jak skalničky, cibuloviny, ale i kaktusy v květu. Někdy jsme přišli v době, kdy rostliny ještě nekvetly, jindy už byly odkvetlé, ale spoustu kvetoucích rostlin se nám podařilo nafotit. Podstatně vhodnější je navštívit PATAGONII v lednu až březnu, kdy tam vrcholí léto a výkyvy teplot mezi dnem a nocí nejsou tak velké. Je to období sběru semen. Nám klesaly teploty v noci k nule, někdy dokonce pod bod mrazu a často jsme se budili zimou (chce to kvalitní spacák), přes den jsme se však zahřáli, když teploty šly ke třicítce.

Argentinosauros huinculensis, 33 metru dlouhý, Museo Municipal Carmen Funes
Tyrannosaurus rex, Museo Paleontológico Egidio Feruglio, Trelew

amonity u La Valenciana

Pozo de las Animas, Las Leñas

PATAGONIE zahrnuje devět národních parků, tři národní památky, ale také nejvíce typových přirozených rezervací v celé ARGENTINĚ. Většina národních parků je umístěna v ANDÁCH, vyznačující se jedinečnou flórou a faunou. Chráněná území se nevyskytují však jen kolem And, ale i na východní straně pobřeží kolem Atlantického oceánu, kde lze pozorovat kolonie hnízdících tučňáků magallánských nebo vyhřívajících se rypoušů sloních. V tomto období proplouvají kolem pobřeží také velryby jižní, ale to bychom museli mít hodně štěstí a podstatně více času, abychom si na ně počkali. Místní turistické agentury pořádají výlety lodí za proplouvajícími kytovci, my jsme však této příležitosti nevyužili, takže jsme velryby neviděli. V travnatých pláních se však vyskytuje spousta jiných zajímavých zvířat, jako lamy, pštrosy, pásovci apod.

PATAGONII lze rozdělit do tří základních vegetačních oblastí známé jako: horské provincie, patagonské stepi, andský patagonský les, který můžeme ještě dělit podle nadmořské výšky do dalších kategorií. Každá oblast zahrnuje typické rostliny, které se tam nejčastěji vyskytují.

slavnosti svaté Barbory, Cascada de Oleán

místní domorodí lidé vystavují obrázky svých předků (Mapuchové) hrdě na stěně své restaurace dnešní potomci Mapuchů

Kaktusy

Letadlo přistává v hlavním městě ve čtvrti EZEIZA, kde na nás čeká předem objednané auto z nějaké půjčovny. Vždy půjčujeme auto s větším zavazadlovým prostorem, aby nám tam vlezla všechny zavazadla. Než se přijede na hranice PATAGONIE, musí se projet téměř celá provincie BUENOS AIRES, jejíž jižní část

už spadá do oblasti PATAGONIE. Po cestě se nachází několik malých pohoří, kde rostou první gymnokalycia a jiné kaktusy. Prvním z nich jsou například *Gymnocalycium schroederianum* var. *bayense*, *Notocactus submammulosus* nebo *Wigginsia sessiliflora* v pohoří SIERRA BAYAS a následně několik variet a forem *Gymnocalycium gibbosum* v následujících horách. Jestliže prvně uvedený druh gymnna ještě do PATAGONIE nepatří, další druhy se zde začínají objevovat. Při první cestě jsme postupně ještě navštívili typovou lokalitu *Gymnocalycium reductum* a několik dalších variet *Gymnocalycium gibbosum* var. *brachypetalum*, *chubutense* apod.

Gymnocalycium gibbosum v. *chubutense*, Playa Union

Notocactus submammulosus, Cona Niyeu

Pyrrhocactus strausianus, nad Digue Valle Grande

Soehrensia formosa, průsmyk, RP 153

Denmoza rhodacantha, Villavicencio

Trichocereus candicans, Digue Valle Grande

Při druhé cestě jsme navštívili druhou lokalitu *Gymnocalycium schroederianum* var. *bayense* v LA CHINA, pátrali jsme kolem TANDIL a BALCARCE po *Gymnocalycium reductum* ssp. *leanum* var. *schatzlianum*, u CARMEN DE PATAGONES typovou lokalitu *Gymnocalycium gibbosum*, směrem na jih v provincii CHUBUT lokality *Gymnocalycium gibbosum* var. *chubutense* a nakonec jsme u estancie SAN MIQUEL hledali *Gymnocalycium gibbosum* ssp. *ferox*.

Drobné variabilní rozdíly se nachází u každého druhu, nikdy neexistují dva stejní jedinci, jediné že by byly naklonováni. To se však v přírodě nemůže stát. Proto se na každé lokalitě nacházejí druhy, které vykazují stejné znaky, ale nikdy nejsou stejné. Jen člověk chce mít všechno zaškatulkované a dává všemu nějaké jméno. Příroda si však dělá co chce a nehledí na to, jak by si to člověk představoval. Proto můžeme najít na jediné lokalitě několik rozmanitých forem, pak už záleží jen na tom, jak si je člověk roztřídí. Problém nastává tehdy, když se najde více lidí a každý má jiný názor. To se objeví pro jediný druh několik názvů, záleží pak ke kterému se jak a kdo přikloní. Takovou ukázkovou lokalitou, kde můžeme najít celou variabilní šíři druhu, je místo PLAYA UNION. A není to jen u jediného druhu, ale prakticky u všech druhů, které se zde nachází. *Gymnocalycium gibbosum* var. *chubutense* se zde nachází prakticky ve dvou základních formách. Jedna forma je menší, asi 6 cm v průměru a silnějšími trny. Druhá forma má naopak trny jemnější, kratší a průměr rostlin dosahoval až 17 cm v průměru. Mezi nimi se vyskytovaly přechodové formy. Dále nacházíme na lokalitě PLAYA UNION velké trsy *Maihuenia patagonica* ve dvou, možná i třech formách. Dvě jsou si dosti podobné s červenými trny, jedna je robustnější a druhá trochu menší a s kratšími trny. I barva květu byla u obou forem trochu jiná. Tyto formy lze však považovat za jediný druh. Poslední forma byla zcela jiná, trny svítili do zlatova, takže tato žlutá forma vypadala úplně jinak. Samozřejmě zde rostl všude přítomný *Maihueniopsis darwinii*.

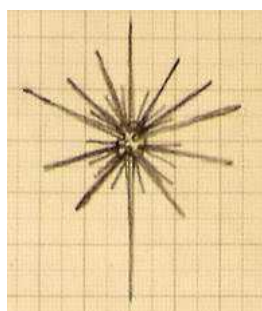

Austrocactus sp., 40 km od Paso del Sapo

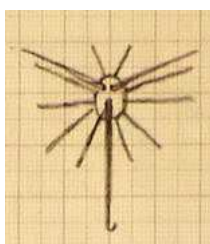
I když většinou hledáme malé kulovité kaktusy, roste společně s nimi také několik druhů opuncí, především *Opuntia sulphurea*, v teplých oblastech také *Opuntia ficus-indica*, *vulgaris*, *salagria*, *guimilo* a pod horama směrem na sever rostou např. rody *Puna*, *Tephrocactus* apod. Roste zde spousta krásných kvetoucích rostlin - skalniček (*Oxalis hispidula*, *Glandularia platensis*, *peruviana*, *Trifurcia lahue*, *Tradescantia virginiana*, *Junellia*), nízké keře (*Ephedra ochreatea*, *Chuquiraga hystrix*, *avellaneae*, *Larrea nitida*, *Prosopis alpataco*, *Prosopis denudans*), nějaká drobná *Ipomea*, dva druhy cibulovin a dalších několik pěkných travin, především z rodů *Stipa*, *Elymus*, *Bromus*, *Hordeum*.

Naším cílem však bylo prostudovat patagonské kaktusy rodů *Austrocactus*, *Pterocactus*, *Maihuenia* či *Maihueniopsis*. Zmíněné kaktusy většinou rostou společně na stejných lokalitách. Někdy převládají austrokaktusy, jindy maihuenie či pterokaktusy, ale všude přítomné jsou maihueniopsisy. Občas se objevují nízké rostliny, považované spíše za skalničky. Bohužel většina těchto skalniček se u nás nedá úspěšně pěstovat, až na pár výjimek.

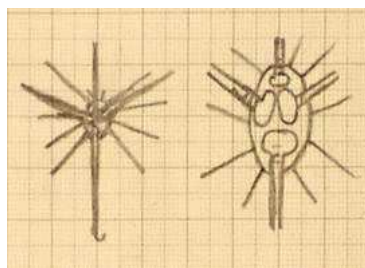
Výskyt austrokaktusů začíná na severu od provincií MENDOZA, NEUQUÉN, LA PAMPA a pokračuje na jih až do provincie SANTA CRUZ. Je to poměrně velká oblast, takže i variabilita druhů je dost velká. Austrokaktusy lze rozdělit na dvě základní skupiny: okruh kolem *Austrocactus bertini*, kvetoucí různými odstíny růžové a okruh horských rostlin kolem *Austrocactus coxi*, kvetoucí žlutě s různými odstíny. Stejně rozšíření má i rod *Pterocactus*, který však svým rozšířením zasahuje ještě více severněji, až do provincie SALTA.

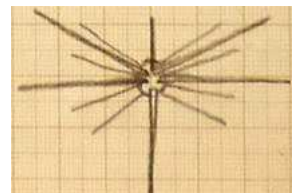
A. bertinii

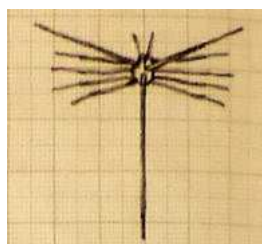
A. sp. Telen

A. patagonicus a detail areoly

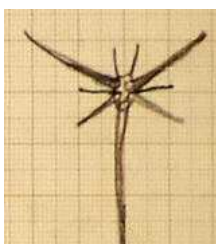
A. philippii

A. intertextus

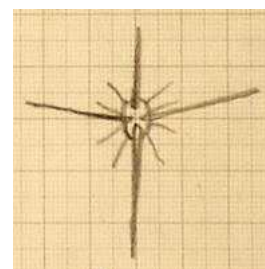
A. aonikenkensis

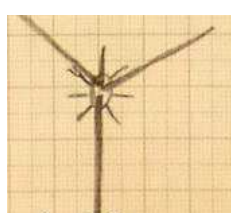
A. longicarpus

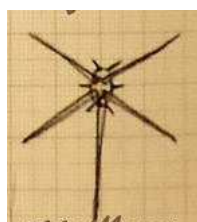
A. ferrarii

A. coxii

A. hibernus

A. spiniflorus

Ukázka areol s postavením trnů u několika druhů rodu *Austrocactus*. Nejvíce tenkých, šidlovitých trnů má *A. bertinii*, který má dokonce střední trny ve dvou řadách. *A. patagonicus* většinou tři silné trny, jeden směřující dolů s háčkem a jejich báze je rozšířená jako sloní noha. Hodně silné střední trny mají také *A. aonikenkensis*, *longicarpus*, nebo *A. ferrarii*. Vytrnění u všech druhů je hodně variabilní.

Pterokaktusy lze rozdělit do čtyř základních skupin: okruhy *Pterocactus australis*, *hickenii*, *neuquensis*, *tuberosus*. Květy u těchto skupin jsou různé, od žluté, přes okrovou, bronzovou, nahnědlou až tmavě červenou barvu.

Rod *Maihuenia* obsahuje jen dva druhy, dosti variabilní *Maihuenia patagonica* a do CHILE zasahující *Maihuenia poeppigii*. Rod *Maihueniopsis* má daleko větší areál rozšíření a pokračuje z PATAGONIE ještě hodně na sever. V PATAGONII rostou především *Maihueniopsis darwinii*, *hickenii*, *platyacanthus*. Do PATAGONIE kaktusáři dříve moc nejezdili, situace se mění, najednou se objevují nové popisy kaktusů.

První austrokaktus popsal Philippi roku 1859 jako *Opuntia spiniflora*, rostoucí v Chile. Když Britton a Rose zavedli roku 1922 název rodu *Austrocactus*, zařadili tuto opuncii již roku 1920 do rodu *Erdisia*. Má několik odlišných poznávacích znaků, takže by mohla *Erdisia spiniflora* být vedena samostatně. Druhové jméno jasně říká, že na květní trubce rostou trníky, kdežto jiné druhy mají za šupinami štětiny. Odlišné jsou i dužnaté velké žluté plody a velká lesklá semena.

Jako typovou rostlinou rodu *Austrocactus* uvedli *A. bertinii*, jehož popis uvedl Cels roku 1963 jako *Cereus bertini*. Kapitán E. Cels byl bratr zahradníka F. Celse v Chaussée du Maine a dovezl mu z místa, kde těžili guano na ostrovech Towa a Leones několik kaktusů. Jednoho dne podnikl výlet na pobřeží (kontinent) 45 stupňů 30 minut jižní zeměpisné šířky na pobřeží Atlantiku, kde našel *Maihuenia* a jeden rozvětvený *Austrocactus*. V prvním popisu je dobře uvedena lokalita a celkem přesný popis rostliny, kde uvádí u rostliny rovné šidlovité trny, ale chybí informace o květu. To uvádí až v doplňujícím popisu v roce 1865, kde píše: trny s háčky a růžový květ, je zde i krásný barevný obrázek. Rozdíly ve vytrnění můžeme přisuzovat tomu, že mladé kytky mají háčky a v dospělosti už je nemají a trny jsou rovné. Při našem průzkumu jsme typové rostliny *Austrocactus bertinii* rovněž našli kolem pobřeží Atlantiku na několika místech. V této oblasti moc neprší, teploty v zimě neklesají pod nulu (rostou zde ve městě palmy a oleandry, takže zde nemrzne) a přes den je zde tropické vedro.

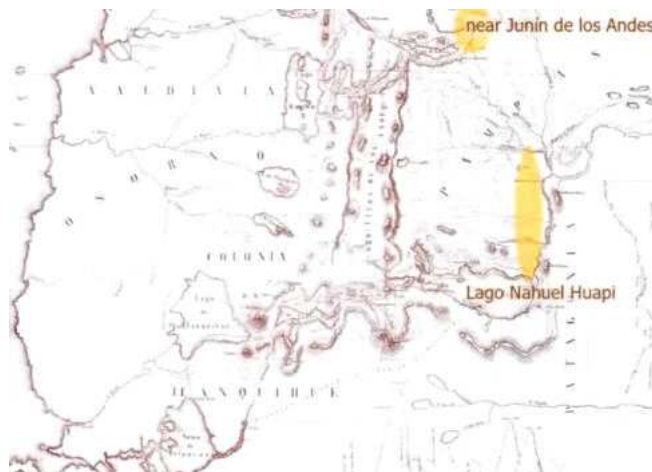

Austrocactus bertinii, Bahia Bustamante, typová lokalita na pobřeží Atlantiku

Ve stejný rok 1863 uvádí Philippi krátký popis *Echinocactus coxi* z Pampa de Patagonia, rovnoběžka 41°, což je nad jezerem Lago Nahuel Huapi, zde popisuje i další rostliny. Dále uvádí, že na druhé straně hor v provincii Valdivia, Chile, žádné kaktusy nerostou, protože tato provincie je deštivá. Průzkumnou expedici zde prováděl Guillermo E. Cox, který napsal o cestě zprávu a přivezl několik kaktusů.

Guillermo E. Cox

výskyt jeho nového druhu *Echinocactus coxi*

ANALES

DE LA

UNIVERSIDAD DE CHILE,

O REPERTORIO DE INSTRUCCIÓN PÚBLICA, HUMANIDADES, LITERATURA, FILOSOFÍA, I CIENCIAS MATEMÁTICAS, FÍSICAS, MÉDICAS LEGALES, POLÍTICAS I SACRADAS.

PERIÓDICO OFICIAL DE LA UNIVERSIDAD, DESTINADO AL FOMENTO I CULTIVO DE LAS CIENCIAS, LA LITERATURA I LA INSTRUCCIÓN PÚBLICA EN CHILE.

Segun lo ordenado por disposiciones superiores, esta publicación se hace (por cuadernos o entregas mensuales, segun de las creencias) en todo el año de cada semestre, en su respectivo idioma de idiomas) bajo las facultades de los señores de la Universidad, por un acuerdo de los señores de la Universidad, y en su dirección.

TOMO XXIII.

Correspondiente al segundo semestre de 1863.

SANTIAGO,
 IMPRENTA NACIONAL, CALLE DE LA MONEDA, N.º 46.
 — 1863 —

Philippi - popis *Echinocactus coxi*

L'HORTICULTEUR FRANÇAIS

DE MIL HUIT CENT CINQUANTE ET UN

JOURNAL

DES AMATEURS ET DES INTÉRÊTS HORTICOLES

MÉMOIRE PAR

F. HÉRINCO

ATTACHÉ AU MUSÉE D'HISTOIRE NATURELLE DE PARIS.

collaborateur du *Manuel des plantes, des figures du Bon jardinier*, ancien rédacteur de la *Société nationale d'Horticulture de la Seine*, etc.

PARIS
 BUREAU DU JOURNAL
 Rue Cassette, 3.

N.º DCCC LXIII

Cels - popis *Cereus bertini*

V oblasti roste poměrně hodně rostlin *A. coxii*, často rostou trsovitě. Květy jsou žluté s oranžovými konci okvětních plátků a žlutou bliznou. Rostou na skalnatých místech pod horama, ale i ve vyšších nadmořských výškách až 2700 m. V rozsáhlém území výskytu se u řeky Collon Cura nachází rostliny s červenou bliznou, které byly popsány jako *Austrocactus colloncurensis*.

V roce 1864 Philippi popsal další druh *Echinocactus intertextus* vyskytující se na okraji Patagonské roviny pod úpatím valdivianských And. Růžové okvětní lístky, jícen bělavý, tyčinky narůžovělé, prašníky oranžové, čnělka bílá, blizna tmavě fialová.

Austrocactus coxii, Junin de los Andes, Rio Curruhue

Austrocactus intertextus, est. Talagapa

Další popsany druh z roku 1882 je *Cereus philippii* Regel E. & Schmidt J. C. i s vyobrazením. *Austrocactus philippii* pochází od El Manzano Historico, nedaleko přechodu do Chile. Stonek mírně protáhlý, modrošedý. Trny dlouhé, šídlovité, okrajové světle šedé, střední odstávající nahnědlé. Květ žlutý, okvětní plátky na špičce tmavší, zbarvené do oranžova nebo nahnědlé, špička až černá. Čnělka tmavě fialová, blizna tmavě fialová až načernalá, tyčinky bílé, ve dvou řadách, prašníky žluté. Za šupinami na semeníku málo vaty a jen několik černých krátkých štětín.

Austrocactus philippii, El Manzano Historico

Austrocactus patagonicus, mezi Minas Geotecnicas a Mina Gonzalito
Austrocactus patagonicus, Arroyo Los Berros, detail báze trnů
Austrocactus patagonicus ssp. minimus, Puerto Deseado

Weber popisuje v roce 1897 nový druh *Cereus patagonicus*, kde uvádí že je častý v suchých údolích střední a pobřežní oblasti. Když se jede z Buenos Aires, jsou to prakticky první austrokaktusy, od Choele Choel se silnými trny. *Austrocactus patagonicus* má celkem obsáhlý první popis: „Stonek krátce válcovitý, jednotlivý (20 - 30 cm velký a 5 - 8 cm průměr), zelený, 9 žeber, vystouplé areoly vzdálené od sebe 1 cm. 8 - 14 trnů, z toho 8 - 10 okrajových, 10 - 15 mm dlouhých, 1 - 4 střední trny

Austrocactus bertinii, typ, u Bahía Bustamante

Austrocactus bertinii, u Los Tanos, za Paso del Sapo

Austrocactus bertinii, u Camarones

Austrocactus patagonicus, Puerto Madryn

Austrocactus patagonicus, Mina Gonzalito

Austrocactus patagonicus, Playa Doradas

Austrocactus patagonicus, Digue Florentino Ameghino

Austrocactus patagonicus, Puerto Deseado

Austrocactus sp. Telsen

Austrocactus sp. Telsen, Subida del Naciente

Austrocactus sp. Lago Auquinco

Austrocactus intertextus, 32 km od Gan Gan

Austrocactus aonikenkensis, A Piera Bueno, El Calafate

Austrocactus aonikenkensis, Rio Chico

Austrocactus coxii, Rio Alumine, R23, Pilolil

Austrocactus coxii, R 234, u Junin de los Andes

Austrocactus colloncurens, Collon Cura, typ

Austrocactus philippii, El Manzano Historico

Austrocactus subandinus, Los Molles, typ

Austrocactus ferrarii, průsmyk R153

Austrocactus sp. Digue Piedra del Aguila

Austrocactus hibernus, Las Leñas

Austrocactus longicarpus, 15 km od Zapala

Austrocactus sp. Perito Moreno

Pterocactus australis, Cabo dos Bahias

Pterocactus australis, El Escorial, Paso de Indios

Pterocactus australis, Camarones

Pterocactus hickenii, Cañadon Seco

Pterocactus hickenii, Puerto Deseado

Pterocactus araucanus, Paso de Indios

Pterocactus neuquensis, Zapala

Pterocactus neuquensis, bronzový květ, Zapala

Pterocactus neuquensis, Zapala

Pterocactus hickenii, Los Antiguos

Pterocactus hickenii, Rio Senquer

Pterocactus fischerii, Zapala

Pterocactus australis, Cañadon Seco

Pterocactus reticulatus, nad Uspallata

Pterocactus reticulatus, Los Tambillos

Maihuenia patagonica, Cona Niyeu   *Maihuenia patagonica*, est. Los Berros, mezi Telsen a Gan Gan

Maihuenia patagonica, KL13-071, Rio Senquer (foto František Frydl)

Maihueniopsis hickenii, Paso del Sapo

Maihueniopsis hickenii, Playa Union

Maihueniopsis darwinii, Puerto Deseado

Maihueniopsis glomerata, RP 153

Argylia bustillosi, Las Lajas

Oxalis adenophylla, Kilca

Perezia carthamoides, vyhlídka na Aconcagua

Calceolaria biflora, Rio Mayo

Nastanthus patagonicus, Las Leñas

Calandrinia affinis, za Alumine

Oreopolus glacialis, Bariloche

Calceolaria uniflora, Rio Gallegos

Tropaeolum polyphyllum, vyhlídka na Aconcagua

Mutisia rosea, Confluencia

Monttea aphylla, Choele Choel

Ephedra frustillata, Meseta de Somoncura

Leucheria purpurea, 50 km před křižovatkou

Junellia patagonica, za Alumine

Rhodophiala andicola, NP Lanín

Neobacklea crispifolia, La Paloma

vztyčené, 15 - 25 mm dlouhé, zpočátku světlé, později černající s háčkem, u báze silné, hlízovitě rozšířené. Květy trubkovité, 4 cm dlouhé a 5 cm v průměru, světle narůžovělé, jícen bílý, tyčinky bílé, prašníky žluté, čnělka růžová, blizna tmavě fialová, vonný, zužující se trubka je dole bíle ochlupená s četnými ozdobnými černými štětinami. Plod tmavě zelený.“ Tady jsou podstatně větší rozdíly od *Austrocactus bertinii*, který má větší počet tenkých trnů a celý růžový květ. Existuje menší forma, rostoucí nad přístavem Puberto Deseado, jejíž název by mohl být *Austrocactus patagonicus* ssp. *minimus*.

O dva roky později 1899 uvádí F. A. C. Weber in Speg., nový druh *Cereus duseni*. Rostliny sbíral dr. J. Valentin roku 1897, který uvádí, že rostou na strmých skalnatých svazích poblíž městečka Trelew, Chubut, Nov. 1897. *Austrocactus dusenii* má v popisu, že „stonek je vysoký 20 - 60 cm a 3 - 5 cm v průměru, 6 - 8 žeber, areoly dost daleko od sebe, hodně otrněný, okrajové trny paprscité, krátké, šidlovité, 6 - 10, střední trny 1 - 3, vztyčené, se zahnutým háčkem. Druh hodně podobný *A. bertinii* Cels.“ Celkem sporný druh, který jsme dlouhé roky znali od Telsenu, což je dost daleko. U Trelew, jsou v okolí také skály i když nejsou zrovna velké a zde rostou podobné kytičky jak uvádí popis, jsou však méně vytrněné. Rostliny od Telsenu by se daly nazývat jako *Austrocactus telsenii*. Trochu odlišné jsou dále kytky od Gan Gan.

Teprve v roce 1922 ustanovili Britton a Rose rod *Austrocactus*, kde uvedli jako typovou rostlinu *Austrocactus bertinii*. V následujících letech popsal Backeberg roku 1942 *Austrocactus gracilis*, což je vlastně už dříve popsáný *A. coxii*. Roku 1963 popisuje Ritter nový druh *Austrocactus hibernus* z jižní Chile, Mina Dolomita, 2000 m. Jsou známé i další lokality, my známe spíše *A. hibernus* od Las Leñas, Argentina. Vzhledem je trochu podobný *A. coxii*, ale na květech se objevují trníky a plody jsou masité bobule, podobně jako u *Austrocactus (Erdisia) spiniflorus*, proto by se měl *A. hibernus* řadit k této skupině.

Další popisy se začaly houfně objevovat až po roce 2000, kdy začíná průzkum patagonských kaktusů. Největší zásluhu na studiu mají především manželé Elizabeth a Norbert Sarnesovi z Německa. O těchto kytičkách pocházející zvláště z horských oblastí And, provincie Neuquén nebo Mendoza si povíme jindy. Jen *A. aonikenkensis* roste na jihu v provincii Santa Cruz. Zde jen přehled nových druhů:

Viola vulcanica, San Carlos de Bariloche

Viola copahuensis, Caviahue

Austrocactus ferrarii E. a N. Sarnes, KuaS 63: 327, 2012.
Austrocactus colloncurensis Schaub & Keim, KuaS, 65: 211, 2014.
Austrocactus longicarpus E. & N. Sarnes, KuaS, 65: 253, 2014.
Austrocactus subandinus E. a N. Sarnes, KuaS, 66: 174, 2015.
Austrocactus pauxillus E. & N. Sarnes, KuaS, 67: 150, 2016.
Austrocactus aonikenkensis E. a N. Sarnes, CactusWorld Vol. 36: (2), str. 131, 2018.
Austrocactus hibernus ssp. *robustior* E. & N. Sarnes, CSSA, 92 (3): 2020.
Austrocactus nobilis E. & N. Sarnes, CactusWorld Vol. 38 (3): 165-170, 2020.
Austrocactus praecox E. & N. Sarnes, KuaS 71 (8): 2020.

Doprovodnou vegetací s rodem *Austrocactus* je i rod *Pterocactus*. Jestliže austrokaktusy rostou spíše na kopcích s vystouplými skalami, pterokaktusy se nachází pod kopcem v mírném svahu nebo na rovině a roste ve štěrku. V těchto podmínkách se nachází i rod *Maihuenia*. Prvním zástupcem rodu *Pterocactus* byla popsána Pfeifferem roku 1837 *Opuntia tuberosa*. Základní znaky pterokaktusů jsou hlízy, tenké dlouhé články a žluté květy. Podobné druhy jsou např. *Pterocactus gonjani*, *Pterocactus meglolii*, *Pterocactus valentini*. Všechny druhy rostou v teplých oblastech Argentiny pod úpatím And, jen typová rostlina *Pterocactus valentini* se nachází na poloostrově Peninsula Valdez a na pobřeží kolem Rawson, Trelew apod. Podobné rostliny rostou na vzdálené lokalitě pod horama u Buta Ranquil, Las Lajas, Cerro El Milico až k Zapale a jsou dost variabilní.

Pterocactus tuberosus, Mina Gonzalito

Podhorský *Pterocactus valentini* má kratší, ale silnější články, některé mají delší střední trny, takže se podobají jako přechodová forma k *Pterocactus fischeri*.

Pterocactus fischeri je také podobný s *Pterocactus australis*. *Pterocactus fischeri* má delší a bohatší vytrnění, má glochidy, žlutý nebo červený květ s červenou bliznou a je více variabilní. *Pterocactus australis* je malý trsovitý, má kratší otrnění a nemá glochidy nebo jen málo, květ žlutý se žlutou bliznou. Je to nejjihnější vyskytující se pterokaktus.

Pterocactus valentini, Buta Ranquil

Pterocactus valentini f., Cerro El Milico, před Ranquil Norte

Pterocactus australis, Cabo dos Bahias

Pterocactus australis El Escorial, Paso de Indios

Pterocactus fischerii, Las Lajas

Pterocactus fischerii, u mostu Rio Grande

Pterocactus fischerii, Buta Ranquil, dvakrát *Pterocactus fischerii*, jeden s červeným květem, u Zapala

Pterocactus fischeri rostoucí severně od Zapaly s tmavě červenými květy má velmi podobné vytrnění jako *Pterocactus hickenii*, rostoucí na jihu v Santa Cruz. Typické dlouhé husté vytrnění mají rostliny na východním pobřeží kolem přístavu Puberto Deseado. Trny mohou být světlé i tmavé. Směrem do vnitrozemí se otrnění zkracuje a když se podíváme ještě více na sever, tak trny téměř mizí a kytičky přecházejí do *Pterocactus araucanus* vyskytující se u Gualjainy.

Velmi podobný předešlému druhu je *Pterocactus neuquensis*, vykvétající ovšem o boku článku, který se vyskytuje kolem Zapaly. Květy jsou tmavě červené, ale mohou mít světlejší hnědou až do zlatova zbarvené okvětní plátky. Z boku vykvétá i další druh *Pterocactus reticulatus*, vyskytující se nad Uspallatou. Společně zde roste i *Puna clavaroides*, kvetoucí rovněž z boku článku. Nabízí se otázka, zda by tyto rostliny kvetoucí z boku neměly být všechny zařazeny do rodu *Puna*.

Pterocactus hickenii, Puerto Deseado

Pterocactus hickenii, Perito Moreno

I v rodu *Pterocactus* se nachází hned několik odlišných variabilních druhů, které by stály za obšírnější studium, popřípadě je popsat. Nachází se jak v severní části Patagonie, tak i na jihu. Např. *Pterocactus australis* může mít místo žlutých trnů, tenké dlouhé a černé vytrnění nebo malé beztrnné trsy australisů. Jsou i robustní formy s většími tuberkulemi a zajímavým vytrněním. Zvláštní kapitolou je *Pterocactus fischeri*, který sám o sobě je tak variabilní, že je známo hned několik forem.

Pterocactus araucanus, Gualjaina   *Pterocactus neuquensis*, Parque Nacional Laguna Blanca

Rod *Maihuenia* zahrnuje jen dva druhy *M. poeppigii* a *patagonica*. První druh má typovou lokalitu v Chile, ale částečně přesahuje hranice např. k Alumine nebo kolem vulkánu Copahue. Články jsou menší s mnoha palistami a málo krátkými trny, květy jsou většinou zbarvené do žluta. *Maihuenia patagonica* je rozšířená na většině výskytu maihuenií v Patagonii. Je ovšem dost variabilní s různě barevnými trny od bílé, přes hnědé až do černé, mohou být dlouhé i krátké. Hodně záleží na klimatických podmínkách. Květy jsou od bílé, s různě růžovými nádechy, až po silně růžové či nafialovělé. *Maihuenia* vytváří obrovské trsy rostoucí jak v rovině, tak na skalách.

Maihuenia poeppigii, Alumine

Maihuenia patagonica, Chos Malal

V Patagonii se vyskytuje i rod *Maihueniopsis*, roste od jihu v Santa Cruz až skoro na sever Argentiny (provincie Salta) a zasahuje do Chile. V Patagonii ovšem roste jen *M. darwinii*, *hickenii*, *platyacanthus*, popřípadě *glomerata*, všechny ostatní jsou už z teplejších oblastí. Všechny tři druhy mají žluté květy s oranžovými konci okvětních plátků a vytvářejí velké trsy.

V horách roste spousta nádherných skalniček. Moji srdcovou záležitostí jsou růžicovité violky, rostoucí ve větších nadmořských výškách. Jsou to malé rostlinky s tučnými listy, malé květy vyrůstající z boku, mají různou barvu. Kořen je tenký, poměrně dlouhý a jejich pěstování u nás je dost problematické.

Maihuenia patagonica, mezi Telsen a Gan Gan, 2x ukázka variability na jediné lokalitě

Maihuenia patagonica, Parque Nacional Laguna Blanca, *Maihuenia patagonica*, Subida del Naciente

Maihueniopsis darwinii, mezi Telsen a Gan Gan

Maihueniopsis platyacanthus, Lago Maguingo

Skalničky z Patagonie se u nás moc neobjevují, pěstování vyžaduje speciální podmínky, které se nedají dobře napodobit. V přírodě fouká ledový vítr, ale zem je teplá díky slunečnímu infra záření. Ve skleníku by muselo být spodní vytápění, aby kořeny příliš nepromrzly. To platí i pro cibuloviny a hlíznaté rostliny. O skalničkách by se dalo napsat ještě hodně řádků, ale kaktusáři by raději své rostlinky. Třeba jednou vyjde jedno číslo Ostníku, věnováno jen skalničkám, uvidíme na zájmu členů.

Lumír Král

Wigginsie na pokračování V.

Dnes začneme tam, kde jsme skončili v první části *Wigginsia na pokračování*, v městečku Lavras do Sul v jihobrazilemském státě Rio Grande do Sul. Městečko leží asi 50 km jihozápadně od většího města Cacapava do Sul v nadmořské výšce cca 280 m. n. m. Městečko má asi 7,5 tis. obyvatel, kterým se říká *Lavranses*. Pokud jsem měl možnost s místními lidmi hovořit, byli velmi přátelští a vstřícní. Městečko a jeho okolí jsem navštívil poprvé při cestě z Cacapava do Sul do Dom Pedrito v roce 2011 a o osm let později, když jsme sem přijeli z Julio de Castilhos, Vila Nova do Sul a Sao Gabriel. Pro kaktusáře je okolí městečka velmi zajímavé. Poprvé jsem do Lavras jel s úmyslem najít dlouhotrnou *Wigginsia longispina* Ritter 1979, která byla v evropských sbírkách téměř neznámá. Poprvé jsme na tyto rostliny narazili v roce 2011, při cestě po silnici RS 357 v opuštěném lomu, asi 15 km před Lavras.

městečko Lavras,

stanoviště *Wigginsia langsdorfii* JV 161, starý lom, 15 km východně od Lavras

Wigginsia langsdorfii JV 161

V průběhu času jsme v okolí našli 12 lokálních stanovišť těchto rostlin. A každá z rostlin, které jsme našli byla nádherná a byla by ozdobou každé sbírky. Nedá se ale říci, že by nám návštěva 12 stanovišť zjednodušila náš pohled na tyto rostliny. Naopak jsem přesvědčen, že Ritterovo jméno *Wigginsia longispina* nemá žádné odůvodnitelné opodstatnění. Nesdílím ani dříve vyslovený Gerloffův názor, že se jedná o varietu druhu *Wigginsia langsdorfii*. Je to příliš zjednodušené vidění problému. Je nepochybné, že vizuálně patří subpopulace těchto rostlin z blízkosti Lavras do Sul ke starému známému *Wigginsia langsdorfii*. Že se F. Ritter v mnoha pozorováních a popisech mýlil je dnes viditelné. Nejde zde o jméno, ale o povrchnost, s jakou někteří autoři k pozorování, které by mělo předcházet popisu, přistupují. K rostlinám, pro které Ritter zvolil jméno „*longispina*“ mám několik závažných připomínek:

1. Proměnlivost stonku, resp. otrnění rostlin druhu *Wigginsia langsdorfii* na jiných stanovištích druhu dokládá, že rostliny, které odpovídají Ritterovu popisu, existují napříč celou jihobrazileuskou populací druhu *Wigginsia langsdorfii*.
2. Naleziště typové rostliny FR 1403a je uváděno u Lavras do Sul. Vzhledem k našim zjištěním, není dnes možno typové stanoviště spolehlivě identifikovat. Uváděné rozšíření „druhu“ mezi Sao Gabriel, Lavras do Sul a Cacapava do Sul také nemůžeme potvrdit. Sao Gabriel a Cacapava do Sul je možno považovat spíše za označení směru. Námi zjištěné rozšíření od Lavras do Sul je asi 30 km západně (směrem k Ibaré), 15 km východně (směrem k Cacapava do Sul), asi 10 km severně od odbočky na Lavras ze silnice č. 473 a 10 km jižně (směrem k Arroio Camaquã Chico). Na satelitní mapě Google je tato oblast vidět jako světlejší plocha.
3. Dělat závěry v současné době je podle mě předčasné. Podle mých pozorování existují na jednotlivých stanovištích rostliny, které se oproti rostlinám na jiných stanovištích vizuálně více či méně liší. Tato proměnlivost může být ovlivněna prostředím a poměry na stanovišti a teprve kultivace rostlin z výsevu ukáže, zda se v přírodě pozorované rozdíly projeví trvale. Zda z těchto pozorování vzejdou poznatky, které budou opravňovat činit taxonomicko-nomenklaturní závěry ukáže čas.

stanoviště *Wigginsia langsdorfii* JV 170 (JV 394), 5 km za Lavras po severní cestě
Wigginsia langsdorfii JV 175 (JV 397)

Wigginsia langsdorfii JV 168 (JV 399), východně od Ibaré

Wigginsia langsdorfii JV 402, Lavras, jižně u RS 357

V souvislosti s výše uvedenými poznatky musím pro úplnost zmínit rostliny, které se vyskytují v několika málo sbírkách pod názvem *Wigginsia* nebo *Notocactus infernensis*. V roce 2017 (Internoto 38 (3): 69 (2017)) byly tyto rostliny popsány N. Gerloffem a S. H. Kleinem jako *Wigginsia longispina* var. *infernensis*. Také tyto rostliny patří do subpopulace *Wigginsia langsdorfii* v oblasti Lavras do Sul. Jméno „*infernensis*“ je odvozeno podle jména místa Rincão do Inferno, což je skalnatá oblast u říčky Arroio Camaquã Chico. V překladu z portugalštiny znamená *Rincão do Inferno* něco jako *pekelné místo*. Kdysi sem utíkali uprchlí černošští otroci, protože je to místo relativně opuštěné a špatně dostupné. Z mého pohledu je to

bezkonkurenčně nejkrásnější místo a nesmírně zajímavá skalnatá oblast jihovýchodně od Lavras, vzdálená vzdušnou čarou od Lavras asi 20 km. Rincão do Inferno tvoří skalní výchozy z prekambriického období, v délce více než dva kilometry v nadmořské výšce přibližně 240 m. n. m.. Tato skupina skal vznikla prostřednictvím tektonických pohybů a geomorfologických procesů, které vytvořily soubor zploštělých vrcholů a svislých skalních stěn.

Dostat se k tomuto místu není jednoduché. Žádná asfaltová cesta zde nevede, jen typické jihoamerické „prašky“ se spoustou odboček, kde nevíte, který směr vede k cíli. My jsme zvolili cestu z Lavras, poté, co se nám podařilo nalézt na mapách Google most přes Arroio Camaquã Chico. Existuje ale i cesta od silnice č. 153, která je relativně kratší. Místní občanskou komunitu, nazývanou *quilombola*, tvoří přibližně 40 rodin, které udržují kulturní a historickou identitu oblasti.

Vláďa Haník na skalách Rincão do Inferno

Rostliny z tohoto místa by se měly odlišovat od rostlin z jiných lokalit především žlutým otrněním. Opět, stejně jako délka trnů, tak i jejich barva jsou u wigginsii velmi pochybným rozlišovacím znakem. U některých rostlin lze pozorovat medově žlutou barvu trnů na temeni, která směrem k bázi rostliny ztrácí svoji sytost a trny mají nažloutlý nádech. U většiny rostlin jsme však pozorovali otrnění světle hnědé nebo šedobílé. Rostliny jsme našli na mohutné skále, jejíž temeno se svažovalo k severu, která končila téměř kolmou stěnou. Sever na jižní polokouli je polohou slunce totéž, co u nás jih! Rostliny rostly v mechu bez viditelného humusového podloží a bylo vidět, že se kořeny rostlin uchytily buď pod mechem nebo přímo na holé skále. Mech v sobě udržoval hodně vody i za slunečného počasí. Rostliny i mech byly po většinu dne vystaveny přímému slunečnímu záření. Z tohoto pozorování bychom měli odvodit i způsob pěstování těchto rostlin ve sbírkách. Žádné hluboké nádoby!

Kdo si pozorně přečetl úvodní text, pochopí, že s popisem *Wigginsia longispina* var. *infernensis* lze jen těžko souhlasit. Celý popis se mi jeví jako předčasné taxonomicko-nomenklatorický počín. Autoři vycházejí z Ritterova popisu druhu *Wigginsia longispina*, který je podle mého názoru jen zbytečným jménem a měl by být zařazen mezi synonyma druhu *Wigginsia langsdorfii*. Stanovištní proměnlivost stonku wigginsii z lokality Rincão do Inferno považují autoři popisu za tak závažnou,

Wigginsia langsdorfii f. *infernensis* JV 406, Rincão do Inferno

že měli potřebu ji publikovat jako nový taxon na úrovni variety. Pozitivní na celé věci vidím jen skutečnost, že jméno bylo zvoleno podle jména místa nálezů. Poněvadž se jedná o celkem izolované stanoviště, musíme si na relevantní posouzení popisu ještě počkat. Teprve pozorování rostlin při kultivaci ukáže, jak dalece je statut variety „*infernensis*“ oprávněný. Osobně se přikláním k názoru, že by vizuální rozdíly na stanovištích *Wigginsia langsdorfii* v oblasti Lavras do Sul, měly být dnes označovány spíše za stanovištní formy, do doby, než kultivace rostlin ve sbírkách ukáže, kam a jak rostliny zařadit.

Jaroslav Vích

50 let Ostníku

Grafické a Tiskové studio L+L s.r.o. - část 3.

e-mail: info@tiskostrava.cz

internetové stránky: www.tiskostrava.cz

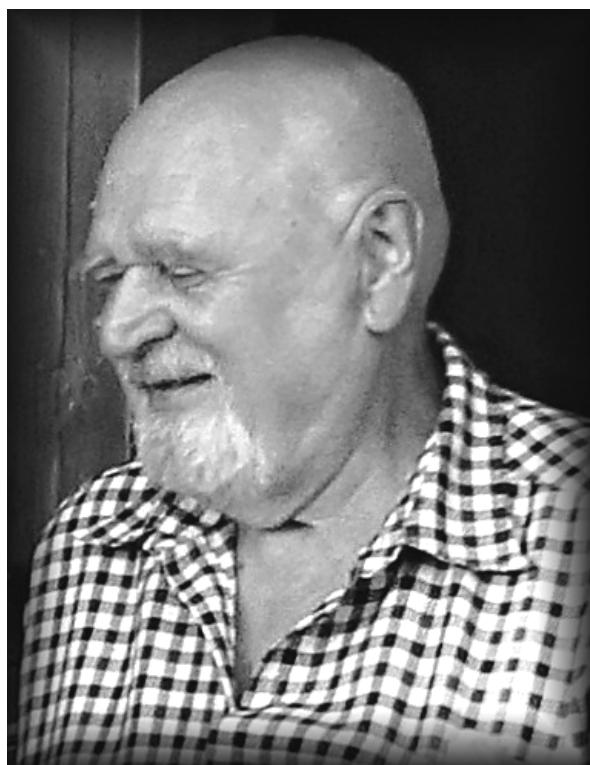
Poštovní 153/18, 702 00 Moravská Ostrava a Přívoz

Pěkné upomínkové předměty jsem nechal dělat u příležitosti setkání kaktusářů v Pobeskydí. Butony byly neodmyslitelnou součástí každého ročníku. Poslední roky nám butony dělali v tiskárně L+L, připomeňme si alespoň některé z nich.

Odešel Alexander Táslar

(5. 5. 1945 - 14. 4. 2021)

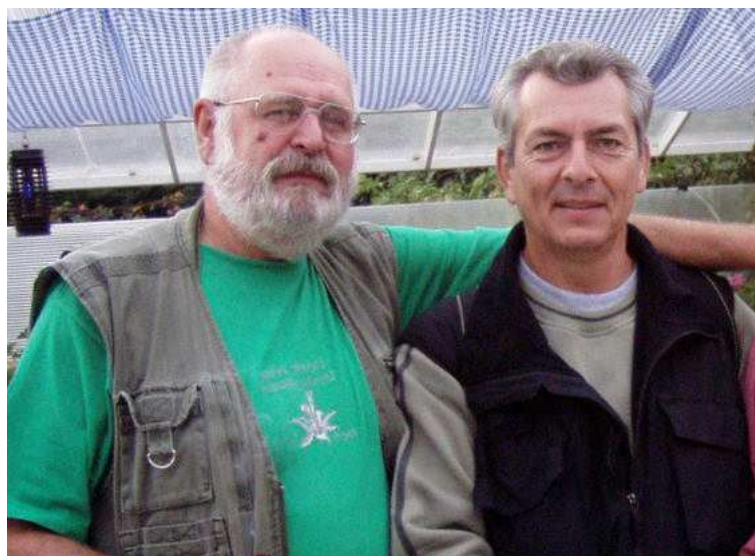

Další smutná zpráva přišla z Mostu. Dne 14. 4. 2021 ve 4. hodiny ráno zemřel po kratší hospitalizaci Alexander Táslar z Mostu, Zlatý Alberto pro rok 2020. Díky pandemii Covid 19 nemohl při Zamykání 2020 tuto cenu převzít, protože akce se nekonala. Osobně si ji už nikdy převzít nemůže. V nemocnici se nakazil Covid 19, kterému, k naší lítosti, podlehl. Přítel Táslar byl předsedou KK Most a od roku 1992 členem Revizní komise naší Společnosti. Byl to nejen skvělý organizátor spolkových akcí ale i mimořádně vtipný společník. Letos se těšil na Valnou hromadu SČSPKS, která se měla uskutečnit v říjnu 2020 v Mostu, z důvodu korony přesunuta na duben 2021, vypadá to, že nebude ani teď. Vzpomínám na zájezdy v severních Čechách, které mám Saša

spolehlivě zajišťoval od ubytování až po návštěvy sbírek. Byla to vždy perfektně zařízená akce a večer jsme poseděli v restauraci. Saša jezdil na všechny významné kaktusářské akce se svojí Táňou, např. symposia v Praze, Brně, Chrudimi, Dvoře Králové n.L., ale nechyběl ani u nás na Pobeskydí.

Osiřela jeho sbírka chladnomilných a mrazuvzdorných kytíček na zahradě v Předoníně u Roudnice nad Labem. Odešel skvělý kamarád ve věku 75 let, který nezkazil žádnou zábavu a dovedl pobavit celou společnost. Saša Táslar bude chybět nejen kaktusářům z Mostu, ale všem kterým rozdával radost.

Čest jeho památce !

Informace

- přednáška 7. 6. 2021 - **zrušena**
- 25. - 27. 6. 2021 – setkání kaktusářů **Pobeskydí 2021 - zrušeno**
- sledujte **ON-LINE přednášky** na: SPKS Praha, KKS Islaya Trnava, Chrudim, DKG a jiné.

- Schůzky pěstitelů kaktusů a jiných sukulentů s promítáním obrázků a přednáškou se konají **každé první pondělí v měsíci** (mimo letních prázdnin) v 17. hodin, ve **Stanici přírodovědců v Ostravě-Porubě** (Čkalovova 1881/10, u zimního stadionu). Přijďte mezi nás.
- Informace týkající se činnosti Klubu kaktusářů v Ostravě i příspěvky do Ostníku zasílejte na adresu předsedy: lumir.kral@seznam.cz
- Aktualizované informace najdete na internetových stránkách Klubu: www.pavko.cz/kko
- Informace na naše www stránky zasílejte administrátorovi na e-mail: klouda@iol.cz
- Osobní stránky Lumíra Krále, kde najdete také aktualizované informace o činnosti našeho kaktusářského Klubu: www.lumirkral.webnode.cz

Obrázky našich členů

Dnešní obrázky na titulní a zadní straně Ostníku patří k článku: *Patagonia, malý průvodce po lokalitách kaktusů*. Skalničky jsou z různých čeledí, hodně se jich vyskytuje v Národním parku Lanín, ale i v jiných pěkných místech. Kromě zadní strany, jsou další skalničky zobrazeny v barevné příloze.

Austrocactus sp. Telsen
Alstroemeria patagonica, San Julian
Phycella herbertianum, El Manzano Historico
Anemone multifida, NP Lanín
Chloraea alpina, NP Lanín
Calycera crassifolia, NP Alerces
Quinchamalium chilense, NP Lanín
Chlorea magellanica, NP Lanín
Anarthrophyllum desideratum, u Cerrito

Adresy autorů:

Ing. Klouda Pavel, e-mail: klouda@iol.cz
Král Lumír, e-mail: lumir.kral@seznam.cz
Ing. Vích Jaroslav, e-mail: jaroslav.vich@gmail.com

OBSAH – KVĚTEN 2021

Z naší činnosti	66	50 let Ostníku	89
500. číslo Ostníku	66	Odešel Alexander Táslar	90
Nové časy	66	Informace	91
Patagonia, země kondorů ...	67	Obrázky našich členů	91
Wigginsie na pokračování V.	85		

OSTNÍK

zpravodaj pro potřeby členů Klubu
Tisk: Grafické a Tiskové studio L+L s.r.o., Ostrava
Vydavatel: Klub kaktusářů v Ostravě, z. s., IČ 024 17 235, 747 68 Kyjovice 170, květen 2021
Šéfredaktor: Lumír Král, O. Synka 1815, 708 00 Ostrava – Poruba, tel.: 605058070.
Objednávky, distribuce: Ing. Skoumal Vladimír, M.Bajera 6038/5, 708 00 O.-Poruba, mobil: 724137021

Alstroemeria patagonica, San Julian

Phycella herbertianum, El Manzano Historico

Anemone multifida, NP Lanín

Chloraea alpina, NP Lanín

Calycera crassifolia, NP Alerce

Quinchamalium chilense, NP Lanín

Chlorea magellanica, NP Lanín

Anarthrophyllum desideratum, u Cerrito